

[Aksel Larsen.]

et overordentlig stort opbud af protesterende arbejdere, man vil få at se. Det må håbes, at dette kan virke som en advarsel til regeringen og den borgerlige blok med henblik på kommende konflikter, ikke mindst med henblik på overenskomst-situationen i foråret 1969.

Man bør bemærke, at denne situation, denne udvikling og denne regerings optræden har ført til, at lønmodtagerorganisationerne er blevet svejset sammen i enig protest, og at dette sikkert også vil få følger med hensyn til enig og samlet optræden fra lønmodtagerorganisationerne i påkommende tilfælde i fremtiden. Den henvendelse, vi har fået her, taler om, at det, man foretager her, er en tilsidesættelse af demokratiets grundprincipper. Det har hr. Asger Jensen forsøgt at snakke sig uden om ved at sige, at noget sådant er sket før, også under en socialdemokratisk regering. Dette er sagt så mange gange, at jeg nok tror, det er sivet ud. Men det, vi skal bemærke os, er, at hr. Asger Jensen ikke vovede at påstå andet, end at det, man foretager her, er en klar tilsidesættelse af demokratiets grundprincipper, og denne klare tilsidesættelse af demokratiets grundprincipper stemmer hr. Asger Jensen og hans parti for.

Det gør hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) også, og han siger, at det er meget godt at tale om demokratiets grundprincipper, men her er der tale om demokratiets metoder. Jeg tror, at selv Børsens redaktør ved, at der er forskel på grundprincipper og metoder, og når han taler om demokratiets metoder, så taler han altså om det forhåndenværende danske demokratis, den forhåndenværende danske regerings, det forhåndenværende danske folketingsflertals metoder, som meget vel kan stride imod demokratiets grundprincipper. Jeg synes, det skal siges her, at hvis man fra magthavernes side i et samfund tilsidesætter samfundets, i vort tilfælde Danmarks, demokratiske grundprincipper, så vil folket

ikke kunne føle sig bundet heller. Enhver fri forfatning er en overenskomst mellem magthaverne og befolkningen, og det gælder naturligvis også i anvendelsen af den frie forfatning på tilfælde som dette. Derfor håber jeg indstændigt og regner med, at regeringen og folketingets flertal er blevet klar over, at de har været for langt ude i denne sag, og kan de end ikke bakke ud af den — jeg håber, de kan gøre det, men de gør det jo nok ikke — så bør de forstå, at de i hvert fald i denne sag får en advarsel, som det vil være klogt for dem selv, men også af hensyn til det danske samfund, at huske, når vi mødes ved næste korsvej i forårets overenskomstsituation.

Bundgård: Vi opnåede med den udsættelse af behandlingen, som det lykkedes at gennemføre med stort besvær — det viste sig jo at være en ret vanskelig sag at indse, at der ikke var noget, der hastede her — at give tid til, at man ude omkring fra organisationer og arbejdspladser kunne reagere; det er bl. a. det, vi ser herudenfor i dag. Tiden kunne være blevet endnu længere, hvis man fra de rigtige sider havde været indstillet på det, men nu har der i hvert fald været en beskeden tidsfrist til at reagere, og vi har allerede set visse resultater af denne tidsfrist, idet diskussionen har vist, at der ikke har været noget grundlag for det, man vil vedtage her i dag, og denne diskussion har tvunget statsministeren på tilbagetog i den forstand, at vi nu har fået erklæringer fra statsministeren — ikke særlig klare ganske vist — men i hvert fald erklæringer om, at man vil udvise forsigtighed med indgreb over for kommende strejker og kun vil gribe ind, hvis de er særdeles samfundsvigtige, selv om statsministeren stadig væk skylder os en klar definition af, hvad det vil sige, at en strejke er samfundsvigtig. Men vi er nået det skridt længere; at regeringen er på tilbagetog i denne sag, at man er blevet betænkelig ved det, man har sluppet løs.

Yderligere har vi fået beviser for her i de